

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 233/05
31.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, и саветника Војке Омчикус, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела фалсификовања новца из члана 168. став 2. у вези става 1. Основног кривичног закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту К бр. 43/04 од 30.12.2004. године, у седници већа одржаној дана 31. марта 2005. године, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца осуђеног АА и пресуда Окружног суда у Пироту К бр. 43/04 од 30.12.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела фалсификовање новца из члана 168. став 2. у вези става 1. ОКЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 22. октобра 2004. године. Истом пресудом одлучено је да се од оптуженог одузима лажни новац и то седам фалсификованих новчаница у апоенима од по 100 америчких долара, изречена је мера безбедности протеривање странца из земље у трајању од једне године која се рачуна од дана правноснажности одлуке, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, а оптужени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 7.000,00 динара а на име паушала износ од 1.000,00 динара.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о санкцијама са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или иста преиначи, оптужени огласи кривим за кривично дело фалсификовања новца из члана 168. став 4. ОКЗ-а и осуди на блажу казну.

Бранилац оптуженог у изјављеној жалби захтева да он и оптужени буду обавештени о седници већа у смислу члана 375. ЗКП-а.

Републички јавни тужилац у свом писменом изјашњењу Ктж бр. 358/05 од 22. фебруара 2005. године предложио је да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

У седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, Врховни суд је размотрио све списе овога предмета, заједно са побијаном пресудом, оценио жалбене наводе браниоца оптуженог и став Републичког јавног тужиоца дат

у напред наведеном поднеску, па је нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде Кривичног закона, на које Врховни суд пази по службеној дужности, у смислу члана 380. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка у жалби се наводи да је изрека пресуде противречна разлозима, да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, да постоји противречност између оног што се наводи у разлозима о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, што је све чини неразумљивом. Оспоравајући утврђено чињенично стање фактички се оспорава закључак првостепеног суда донет на основу слободног судијског уверења. По оцени браниоца у радњама оптуженог стичу се обележја кривичног дела фалсификовања новца из члана 168. став 4. ОКЗ-а, за које га је требало огласити кривим, па се у томе и огледа повреда кривичног закона, што би аутоматски повлачило и осуду на блажу казну.

Међутим, по оцени Врховног суда, изнети жалбени наводи су неосновани.

Изрека побијане пресуде је потпуна и јасна, садржи у себи све одлучне чињенице које указују на постојање кривичног дела у питању, поткрепљена је ваљаним разлозима о тим одлучним чињеницама, који не садрже било какве противречности. Првостепени суд је у пресуду одређено и потпуно изнео које чињенице из којих разлога третира као доказане и којим разлозима се руководио при решавању правних питања, да ли се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела које му се оптужницом ставља на терет и да ли постоји његова кривична одговорност.

Несклад који постоји између времена када је дело извршено у изреци и у списима не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. јер се не ради о противречности о чињеници која у конкретном случају има карактер одлучне чињенице. И време означено у изреци као и оно садржано у списима, имају исти значај у погледу примене закона, као и по питању евентуалне застарелости.

То што је оптужени осуђен према изреци пресуде за набавку 700 USA\$, а у образложењу се помиње набавка 1.000 USA\$ не представља противречност како се то у жалби оцењује. У изреци пресуде наводи се оно што је суд у току поступка утврђивао и утврдио и што је било предмет оптужбе, а у разлозима се интерпретира шта је оптужени говорио у оквиру своје одбране. Тужилац је тужио оптуженог да је набавио, ради стављања у оптицај седам фалсификованих новчаница у апоенима од по 100 USA \$ и суд се у оквиру тога и кретао, утврђујући чињенично стање, јер све друго би могло представљати прекорачење оптужнице.

Побијање пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања своди се искључиво на полемисање са закључцима суда донетим на основу слободног судијског уверења. С обзиром да је суд у смислу одредаба члана 18. став 1. ЗКП-а, овлашћен да оцењује постојање или не постојање чињеница, тако што није ограничен посебним формалним доказним правилима, у смислу којих одредаба је поступао и првостепени суд, дајући за своје закључке јасне и убедљиве разлоге, то наводе жалбе у овом делу чини неоснованим.

Начин на који је оптужени набавио лажни новац, изношење овог новца из његове земље, начин прикривања фалсификованог новца на граници Државне заједнице Србија и Црна Гора, што је првостепени суд уз остале чињенице ценио при доношењу закључка да је оптужени још при набавци новца знао да је исти лажан и да га је набавио ради стављања у оптицај као прави, су и по оцени Врховног суда показатељи који говоре у прилог таквог закључка.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања првостепени суд, је по оцени овога суда, правилно закључио да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела фалсификовања новца из члана 168. став 2. ОКЗ-а за које га је и огласио кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности из члана 41. ОКЗ-а од значаја за одмеравање казне и дајући адекватан значај утврђеним олакшавајућим околностима, које је ценио као особито олакшавајуће, применом одредаба члана 42. и 43. ОКЗ-а, оптуженог АА за кривично дело за које га је огласио кривим осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју му је урачунао и време проведено у притвору почев од 22. октобра 2004. године.

Ради предњег се жалбени наводи у погледу одлуке о казни оцењују као неосновани, а одмерена казна као сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна да би се постигла сврха кажњавања предвиђена одредбама члана 33. ОКЗ-а.

По оцени Врховног суда правилна је и одлука првостепеног суда да се од оптуженог одузме лажни новац као и да му се изрекне мера безбедности протеривања странца из земље у трајању од годину дана, а побијајући одлуку суда у овом делу, бранилац и не наводи неке посебне разлоге.

Због свега наведеног, а у складу са одредбама члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, За Председника већа - судија,

Војка Омчикус, с.р, Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка

ЈК